

หมู่ที่ 8 บ้านหล่ายนาง

ประวัติความเป็นมา :

ประวัติบ้านหล่ายนางมีที่มาหลายเรื่องราว ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. บ้านหล่ายนาง แยกมาจากบ้านแหลมมะค่า ราษฎรส่วนใหญ่ อพยพมาจากภาคอีสาน และจังหวัดสุพรรณบุรีบางส่วน สำหรับชื่อ “บ้านหล่ายนาง” เนื่องมาจากสภาพภูมิศาสตร์ของหมู่บ้าน มีลำรางสาธารณะ ซึ่งภาษาอีสานเรียกว่า ลำหล่าย ซึ่งบริเวณพื้นที่ดังกล่าว มีต้นไม้ชนิดหนึ่ง ชื่อ ต้นขานาง ขึ้นอยู่เป็นจำนวนมาก ลักษณะของต้นไม้ชนิดนี้ มีลำต้นสูง ยาวพอประมาณ คุกคล้ายขาของผู้หญิง ชาวบ้านจึงตั้งชื่อหมู่บ้านว่า “บ้านหล่ายนาง”

2. ที่หมู่บ้านมีแหล่งน้ำที่เรียกว่าหลายน้ำหรือลำหล่ายคลอง ไกลลำหล่ายมีต้นตบขานางขึ้นเป็นจำนวนมาก จึงตั้งชื่อบ้านหล่ายนาง

3. บ้านหล่ายนาง แยกมาจากบ้านแหลมมะค่า ราษฎรส่วนใหญ่ อพยพมาจากภาคอีสาน และจังหวัดสุพรรณบุรีบางส่วน สำหรับชื่อ “บ้านหล่ายนาง” เนื่องมาจากสภาพภูมิศาสตร์ของหมู่บ้าน มีลำรางสาธารณะ ซึ่งภาษาอีสานเรียกว่า ลำหล่าย ซึ่งบริเวณพื้นที่ดังกล่าว มีต้นไม้ชนิดหนึ่ง ชื่อ ต้นคenang ขึ้นอยู่เป็นจำนวนมาก ลักษณะของต้นไม้ชนิดนี้ มีลำต้นสูง ยาวพอประมาณ คุกคล้ายขาของผู้หญิง ชาวบ้านจึงตั้งชื่อหมู่บ้านว่า บ้านหล่ายคenangและเพี้ยนมาเป็น “บ้านหล่ายนาง”

4. หมู่บ้านหล่ายนางเป็นหมู่ที่ 8 ในจำนวน 11 หมู่บ้านของตำบลพันเสา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก เริ่มก่อตั้งเมื่อประมาณพ.ศ. 2510 หรือประมาณ 41 ปีมาแล้ว โดยการนำของนายวอน สิงห์ทอง และกลุ่มคนซึ่งเรียกว่า “ไทยโซ่ง” หรือ “ลาวโซ่ง” ซึ่งอพยพมาจากจังหวัดทางภาคอีสานและภาคกลาง โดยเฉพาะจังหวัดราชบุรี จังหวัดนครปฐม และจังหวัดนครศรีธรรมราช เหตุที่อพยพมาจากบ้านเดิมก็เพราะหมู่บ้านเดิมมีพื้นที่ทำกินน้อย แห้งแล้งไม่สามารถปลูกพืชผลได้ จึงได้ชักชวนกันออกมาหาพื้นที่ทำกินใหม่ ประกอบกับที่ตั้งของหมู่บ้านหล่ายนางในขณะนั้น เป็นพื้นที่ราบลุ่ม มีหนองน้ำขนาดใหญ่ สภาพดินอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การเพาะปลูก ต่อมาผู้คนทยอยกันอพยพเข้ามาทำมาหากิน ตั้งบ้านเรือนเป็นการถาวรเป็นจำนวนมาก จึงได้จัดตั้งเป็นหมู่บ้านขึ้นมา

เดิมหมู่บ้าน “หล่ายนาง” นี้ เรียกกันว่า “บ้านหนองนาง” เนื่องจากพื้นที่เดิมเป็นหนองน้ำขนาดใหญ่ มีต้น “ขานาง” ขึ้นรอบๆ หนองน้ำ เผลอชื่อที่เรียกกันซ้ำกับชื่อหมู่บ้านใกล้เคียง เวลาขึ้นรถโดยสารมักเกิดความสับสน คนขับไปส่งผู้โดยสารผิดหมู่บ้าน ประกอบกับหนองน้ำที่มีอยู่ต้นเงินขึ้นเรื่อยๆ จึงได้เปลี่ยนมาเรียก “บ้านหล่ายนาง” จนถึงปัจจุบัน

สภาพในอดีต

บ้านหล่ายนางเป็นหมู่บ้านที่ประชาชนจากทางภาคอีสานอพยพเข้ามาอาศัยอยู่จำนวนไม่น้อย และประชาชนในพื้นที่ใกล้เคียง “การที่เดินทางมาตั้งถิ่นฐานในบ้านหล่ายนางนั้น เพราะได้ข่าวจากทางญาติที่เดินทางเข้ามาบุกเบิกหาที่ทำกินก่อนหน้าแล้วว่าในพื้นที่บริเวณนี้มีที่ดินทำกินเหลืออยู่เยอะมาก ดังนั้นจึงตัดสินใจที่เดินทางมายังพิษณุโลก การเดินทางนั้นแยกออกเป็น 2 เส้นทาง คือ 1. ขึ้นรถโดยสารแล้วลงสถานีที่จังหวัดพิจิตร ต่อเรือจากพิจิตรมายังบางระกำ แล้วเดินเท้าเข้ามายังบ้านพันเสา 2. ขึ้นรถไฟแล้วมาลงยังสถานีพิษณุโลก แล้วนั่งรถโดยสารเข้ามายังบางระกำ แล้วเดินเท้ามายังบ้านพันเสา เมื่อเดินทางมายังบ้านพักเสาแล้ว ครั้งแรกเลยพักที่แหลมมะค่า แล้วต่อมาย้ายออกมาตั้งหมู่บ้านใหม่ที่”

บ้านหลายนาง เพราะบ้านแหลมมะค่ามีประชาชนอาศัยอยู่แต่เดิมนั้นจำนวนมาก เมื่อเข้าไปอาศัย
เพิ่มก็ไม่มีที่ทำกิน จึงได้ย้ายออกมายังบ้านหลายนาง เพราะยังมีที่ทำกินเหลืออยู่มาก

สภาพปัจจุบัน

บ้านหลายนางมีพื้นที่ทั้งหมด 5,012 ไร่ เป็นพื้นที่ทำการเกษตร 4,623 ไร่ มีราษฎรจำนวน 133
ครัวเรือน มีประชากรทั้งหมด 636 คน เป็นชาย 297 คน หญิง 339 คน วิถีชีวิตของคนในหมู่บ้านดำเนิน
ไปอย่างเรียบง่าย ตามแบบวิถีชีวิตคนไทยที่มีความสามัคคี เอื้ออาทรซึ่งกันและกัน ส่วนใหญ่ประชากรจะ
ประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรม (ทำนา) เป็นอาชีพหลักประมาณร้อยละ 85 ของประชากรทั้งหมด เพราะ
อาชีพทำนาเป็นอาชีพที่ทำกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ เนื่องจากมีภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยเหมาะแก่การเพาะปลูก
และการทำการเกษตร ประกอบกับมีปัจจัยด้านบวกต่าง ๆ ที่ทำให้ประชากรประกอบอาชีพทำนาคือ มีพื้นที่
ทำการเกษตรมาก ลักษณะภูมิศาสตร์และลักษณะภูมิประเทศของหมู่บ้านเป็นที่ราบลุ่มเหมาะแก่การ
เพาะปลูก ประกอบกับมีปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการประกอบอาชีพดังกล่าวในด้านต่าง ๆ เช่น สภาพของดินที่
อุดมสมบูรณ์ ทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ นอกจากนี้ยังมีราษฎรบางส่วนที่ประกอบอาชีพอื่น เช่น ค้าขาย
เลี้ยงสัตว์ รับจ้างทั่วไป เป็นต้น